

Estanislau Verdet

Per Ramon Teixidó

Fotos: Sergi Gómez

Estanislau Verdet és l'alter ego "lletgista" de Pau Vallvé, compositor i productor barceloní de 27 anys. El seu segon disc presenta 16 temes amb uns arranjaments molt treballats, i amb unes cançons i unes lletres molt elaborades. El passat 14 de febrer, Estanislau Verdet va presentar el seu disc a Vilassar de Dalt.

El teu primer disc tractava les coses quotidianes com a cutres i lletges. El teu nou treball, en canvi, veu les coses lletges amb carinyo. Què ha passat?

Han passat dos anys. No m'agrada quedar-me en un mateix lloc, m'agrada buscar, canviar, i per simple curiositat sóc incapaç de quedar-me en un punt. És menys rentable, però molt més divertit.

Com defineixes el lletgisme 2.0? És la crítica de la contracrítica?

Si el lletgisme era la ridiculització de la quotidianitat, el lletgisme 2.0 és la dignificació de les coses lletges. És un altre punt de vista de la lletjor. Molt més bonic i positiu.

Has begut de fons musicals fins i tot oposades. Et consideres un autor eclèctic?

No em considero. Jo vaig fent el que em ve de gust i el que puc. No penso massa en perquè faig les coses. Dedico els esforços a trobar la manera de fer les coses que vull fer més que a entendre-les.

En el teu segon disc tens col·laboracions d'en Quimi Portet, els CaboSanRoque i - sorpresa - en Tomàs Molina, l'home del temps. Ens pots explicar una mica com ha anat tot això?

Bueno amb els CaboSanRoque fa temps que ens tiràvem floretes mútuament i em va fer il·lusió proposa'ls-ho i van venir encantats i va ser molt maco. Amb el Quimi Portet havíem parlat alguns cops i a mi particularment em feia il·lusió, li vaig demanar i ell ens va convidar a anar-lo a gravar al seu estudi, va ser molt maco. I lo del Tomàs Molina va ser un puntasso. Vaig creure que quedaria be una veu autoritzada en aquella cançó i li ho vaig proposar i va venir encantat. No són històries massa divertides però ha estat un plaer comptar amb ells.

Quina música escoltes? i d'amagat?

Escolto molt poca música. Em passo el dia fent-ne i quan plego n'estic una mica tip. Però en els viatges de furgo de les gires o algun dia quan faig neteja m'agrada escoltar grups com Radiohead, Silver Mount Zion, Hanne Huckleberg, Múm, Björk, Sigur Ros, Richard Swift, etc...

També ets productor musical. Amb la revolució informàtica-digital, com creus que es resituarà finalment el món creatiu musical i discogràfic en els propers anys?

Ni ho sé ni m'importa massa. Ja s'apanyaran, sempre n'han sabut. El que sí que crec és que per la música és bo. Tothom pot gravar-se els seus temes i ensenyar-los a tothom a través de MySpace i altres plataformes. El problema és que la majoria és una merda i costa, amb tanta oferta, trobar coses bones, però com a manera de que tots puguem ensenyar el que fem està molt be.

Quan ofereixes un directe, què dones-i-reps del teu públic?

Dono les meves cançons i ells, quan canten a coro els temes, em fan molt feliç. També n'hi ha que ho descobreixen per primer cop i els veus il·lusionats, és maco. I si no fan res d'això i estan serios doncs almenys em paguen l'entrada i així puc pagar la banda que m'acompanya que això també em fa mol feliç.

Quines són les teves fonts d'inspiració musical? Composes a qualsevol lloc?

Mai se sap. Surt quan surt, però sobretot, les cançons, surten tocant, posant-se al piano o a la guitarra. Les lletres ja és una altra cosa, apareixen.

Creus que treballant amb l'absurd es pot arribar a assolir els més grans dels sentits?

En un món absurd que no té sentit, sí.

Un compositor que comença a tocar la bateria als 3 anys, com el teu cas, és que ha nascut músic?

No ho sé. L'únic que sé és que si després no estudia, practica, treballa, prova, investiga, juga i li dona mil voltes, no fa res de profit. Pots néixer amb aptituds, però si no les treballes com a molt faràs Rock & Roll.

És convenient que un artista es produeixi els seus propis treballs?

Depèn. Hi ha coses bones i coses dolentes. Guanyes en que fas el que tens al cap i materialitzes la teva idea en estat pur. Perds que a vegades t'emborratxes de la idea inicial i no en saps sortir, perds el nord i no tens objectivitat. Per això també intento quan la cosa està una mica enllestida ensenyar-ho a molta gent amb qui confio.

Per cert, quins instruments musicals no toques encara i voldries saber tocar?

El Flugel. Em sembla que en català es diu Fliscorn. M'encanta. Me'n vaig comprar un però encara no he tingut temps de posar-m'hi.

Per què la música d'espots publicitaris tenen una sorprenent acceptació popular.

Per la repetició, com los 40 principals i les radioformules. Una cosa que es repeteix finalment t'agrada. Hi ha gent que el primer dia la trobes lletja i al final t'hi encarinyes i fins els trobes

atractius. Doncs lo mateix.

U_mä és un projecte de "Musica Petita" que tens amb la teva parella, la Maria Coma. En què consisteix?

És un projecte de música petita, íntima i màntrica. És molt bonic i ens ho passem molt be. Ara estem de gira i estem sorpresos de l'acceptació que estem tenint.

També dibuixes i pintes. Què expresses quan dibuixes? Tens previst exposar?

Això ja ho he descartat per falta de temps. Pintava i dibuixava i feia fotos quan feia belles arts, però finalment vaig haver de triar i em vaig quedar amb la música. Si algun dia em funciona i tinc temps segur que m'hi torno a posar.

Per acabar, tens en el tinter més projectes per tirar endavant properament?

Estic produint 3 discos d'altra gent, entre els quals el primer disc en solitari de la Maria Coma (la nova Björk catalana!), estic fent una nova banda sonora per una pel·lícula de cinema, estic acabant de muntar el meu propi estudi al barri de Gràcia (Estudis MIAU) i, apart d'estar en plena gira tant d'Estanislau Verdet com d'u_ä, acabem de treure la reedició especial del primer disc d'u_mä, que s'havia esgotat, i l'hem tret amb una discogràfica que s'ha obert i porto jo que es diu Amniòtic Records. Hi ha altres coses però bueno, que faig feina, jeje.